

sten wel pleegt te bepraten en te berekenen — want hij zal u zeggen: ik ken niet eens al de straten van Amsterdam, ik ken ook niet eens mijn bovenbuurman... wat gaan mij ook die persoonlijke economische gegevens van die duizenden aan. Onze kennis is beperkt ook op economisch terrein en we moeten ons in die dingen beperken tot mensen, die ons op een of andere manier nader komen te staan op economisch gebied.

Maar ook de mensen op de dorpjes zouden nog naar opkijken, als ze eens precies haartje en wetenschappelijk dat wonder economische leven van ieder mensch van hun dorpje moesten beschrijven. Laat ze maar eens beginnen met voor ieder een balans op te maken van de laatste tien jaren. Wat een gecijfer zou dat geven! En zelfs de personen in kwestie zouden lang niet allen de gegevens kunnen verstrekken — terwijl niemand alle gegevens van zijn economische leven zou kunnen opgeven. En toch hebben ze de laatste tien jaar geld ontvangen en uitgegeven, ze hebben gegeten en gedronken, ze waren gekleed en betaalden huis-huur. Van dag tot dag hebben ze dat alles ontvangen en straks is er niemand, die het meer kan narekenen. Stel eens, dat een Vader en Moeder, die vijf kinderen hebben, eens gaan berekenen wat deze zeven mensen aan economische goederen nog zullen moeten ontvangen in hun leven. Stellen we het gemiddelde bedrag voor dagelijksch onderhoud op slechts 50 cent per persoon. Dan krijgen we bijv. deze berekening:

Vader leeft nog zeg 40 jaar: is	$40 \times f 182,50 = f$	7300
Moeder " " " 20 " " " 20 " " " 20 " " " 20 " " "	$20 \times " 182,50 = "$	3650
Van de kinderen A 60 " " " 60 " " " 60 " " " 60 " " "	$60 \times " 182,50 = "$	10950
B 30 " " " 30 " " " 30 " " " 30 " " "	$30 \times " 182,50 = "$	5475
C 40 " " " 40 " " " 40 " " " 40 " " "	$40 \times " 182,50 = "$	7300
D 20 " " " 20 " " " 20 " " " 20 " " "	$20 \times " 182,50 = "$	3650
E 40 " " " 40 " " " 40 " " " 40 " " "	$40 \times " 182,50 = "$	7300
Totaal f		45625

Dat is dus bijna 50.000 gulden nodig! Wanneer deze ouders arbeidersmensen zijn, dan plegen ze niet zulke berekeningen te maken. Zij leven bij den dag — en hun kinderen moeten ook maar door arbeid hun brood verdienen.

Maar wanneer de mensen een kapitaalje (vermogen) hebben — en vijf kinderen — dan durven ze wel eens zoo te rekenen alsof hun kinderen van hun kapitaalje moesten onderhouden worden. Als gegoede mensen rekenen ze wel één gulden per dag. En dan schrikken ze van die som, dan wordt het honderdduizend gulden! Waar moet dat vandaan komen. O wee als ze dan van Heer Mammon hun levensonderhoud in het economische verwachten. Dan gaan ze dezen harden heer dienen en dan gaan ze grooteren voorraad verzamelen voor vele jaren... evenals de rijke dwaas. Maar de Heere Jezus verhaalde die gelijkenis om Zijn discipelen te leeren, dat het „niet in den overvloed“ (het kapitaalje) gelegen is, dat iemand leeft uit zijn goederen.

Werkelijk, het zou er maar duister uitzien als ieder mensch moest bestaan van zijn „kapitaalje“.

POPULAIR-WETEN - SCHAPPELIJKE SCHETSEN

De nieuwe organisatie van het Roomsche Jeugdwerk.
II.

Het Patronaat (De K. J. C.).

„Wij hebben voorgeschreven, dat er voor alle jongens van 12—17 jaar in de parochie één parochiale jeugdvereniging wordt gesticht, die den naam draagt van K. J. C. dat is: Katholieke Jongens Centrale.“

Aldus vangt de Aartsbisschop zijn Augustusboodschap aan.

Zoo op het oog schijnt het alsof hier een nieuwe organisatie wordt gesticht. Toch is dit niet het geval. De K. J. C. is de voortzetting van het z.g. Jongenspatronaat.

Deze instelling dateert van 1902. Toen hield mgr. Callier, destijds Vic. Gen. van het Bisdum Haarlem te Alkmaar een rede over: De zorg voor de schoolvrije jeugd. De op dezen Katholiekendag gehouden rede sloeg in. Allerwegen werden in het Bisdum patronaten opgericht, waarin de jeugd boven 12 jaar bijeengebracht werd. In 1903 kregen ook in het Aartsbisdum Utrecht de Patronaten vasten voet, terwijl op den Helmondschen Katholiekendag in 1905 uitsluitend over de Patronaten gehandeld werd. En in datzelfde jaar gaf Paus Pius X over dit werk zijn Apostolischen zegen, schrijvende: „Wij prijzen het werk der Patronaten ten eerste aan, als een voor deze tijden noodzakelijk middel om het geloof en de godsvrucht in de harten der jongeren te bewaren en te vermeerderen“. Inmiddels was in 1904 het eigen tijdschrift „Het Patronaat“ verschenen. Naast dit Leidersblad verscheen in 1909 een gemeenschappelijk Jeugdblad „De Jonge Wacht“, dat in 1931 een oplage van 15000 ex. had.¹⁾

Wat beoogde nu het Patronaatswerk? Gelijk de Paus reeds aangaf ging het om het bewaren

Niet dat opgespaarde geld is de onderhouder van ons leven, maar de Heere.

En de Allerhoogste doet dat door middel van de bedrijven en de loonen en de inkomsten van handel en industrie — en van landbouw, veeteelt, visscherij, tuinbouw, ja op duizenderlei wijze. Zeer weinige menschen leven van hun kapitaalje — miljoenen leven van kleine bedrijfjes en van arbeid in eigen bestaan of in loondienst.

Van al dat loopende geld, van al die verhandelde waar, van al die zelfgekweekte levensmiddelen onderhoudt God de miljoenen in Nederland.

De wetenschap, die dit groote werk Gods in concreto wil gaan onderzoeken, zal spoedig erkennen, dat Gods werken zeer groot zijn, dat geen mensch dat alles met zijn verstand kan bevatten.

En wat is Nederlands bevolking dan nog bij die miljoenen Duitschers, Engelschen en Franschen?

Denk u vanavond daarginds in het Westen — waar de zon wegzoomt om boven Amerika te schijnen — denk u daar de miljoenen die nu middag hebben — wat een menschen in New-York.

En zie dan naar het Verre Oosten waar al die Chinezen (één vijfde deel der gansche menscheid) en de miljoenen Indiërs in diepe nachtrust liggen.

En allen leven, allen hebben hun adem in de neusgaten — allen hebben meer of minder voedsel en kleeding en woning gehad vandaag. Met den rondgang der middagzon over den aardbol heeft vandaag de gansche menscheid achtereenvolgens het middagmaal gebruikt.

Hoe kwamen zij daar aan?

Ook in het economische is het toch wel duidelijk, dat de mensch niet kan uitvinden al het werk Gods, dat onder de zon geschiedt (Pred. 8:17). Wie zal in concreto voor die menscheid kunnen zorgen? Er is zelfs geen wereldstatistiek bij te houden van het bestaan van al deze menschen. De economie heeft niet eens een overzicht over de menscheid, wat het bestaan betreft, gezwegen dan dat zij voor hun economische behoeften kan zorgen. Maar God kent ze allen.

Gods bestel gaat evenzeer over de kleeding van den rijken Parijzenaar als over de schort van geklopte boomschors van den Papoca — evengevoel over de woningen der Walchersche boeren als over de strooien hutten der negers in den Congo.

Daar is geen wereldkleeding-distributie-magazijn, dat deze taak uit de hand van God zou kunnen overnemen — en geen woningbouw-concern is bij machte om in den wereldwoningbouw te voorzien.

Dát ze allen gekleed worden en plaats van woning en voedsel ontvangen, dat is zakelijk gesproken het wonder van Gods voorzienig bestel over het economische leven der menschen.

...

Als ge even stilstaat in een drukke straat van Amsterdam en ge ziet die menschen voorbij loopen één voor één — dan kan het u verwonderen, hoe toch al die menschen aan den kost komen. Ze zijn allen gekleed en gevoed, ze hebben allen een

van geloof en godsvrucht in de harten der jongeren.

Zoo droeg dus het werk onder de knapen van meet af het karakter van zielzorg, al stond naast dit bewarend element al spoedig het vormend²⁾, wijl het tevens bedoelde te zijn een vormschool voor de jongens. Die vorming was allereerst de godsdienstige. Men hield met de jongens gemeenschappelijke H. Communies, retraites, bezocht te zamen Mis en Lof, gaf godsdienstonderwijs en bezocht kloosters en godsdienstige verenigingen.

Daarnaast werd herhalingsonderwijs ingevoerd, gaven de patronaatsdirecteuren teekenonderwijs, sociaal onderricht (b.v. over het alcoholvraagstuk), terwijl ze tevens fungeerden als speelleiders, regisseurs der toneelclubs en beheerders van het spaargeld der leden. Al het werk lag dus in handen der geestelijken. Met groote tact wist Rome de mannen te kiezen, die „the makings“ van jeugtleider hadden en we moeten alle respect hebben voor de toewijding waarmee deze priesters hun taak volbrachten.

Echter — één mensch kan niet alles. Het patronaatswerk ontwikkelde zich zóó snel, dat meer en meer werd ingezien, dat men niet meer buiten de hulp der leeken kon. Bovendien werd de invloed van het ongelooft groter. Vooral na den oorlog. De Nederlandsche Patronaatsleider Rector de Groot sprak dan ook³⁾: „Zich stellend in het teeken van zijn tijd, wil het Congres met u de vragen van onzen tijd bespreken, om door gemeenschappelijk overleg te komen tot een instituut van Patronaatsopvoeding, dat, rekening houdend, zoowel met de gewijzigde psyche van de huidige jeugd, als met de invloeden van onzen modernen tijdgeest, het jongere geslacht zal maken tot een diep-christelijk geslacht, ook in de niet-christelijke omgeving; het zal vormen tot mannen, geschoold en berekend voor de plaats, die zij als hoofd van een gezin, als medeburger van den staat en maatschappij zullen innemen.“

We zien hier duidelijk de richtlijnen van het nieuwe jeugdwerk aangegeven.

Had voordien het patronaatswerk soms meer

onderdak, verreweg de meesten hebben weelderige artikelen: zij rooken sigaretten, ze hebben sieraden, ze loopen de winkels in en leggen daar geld neer — wat een kapitaal van geld in die beurzen der voorbijgangers, in kleeding, rijwielen en auto's. Hoe komen ze daaraan? Waarvandaan komt toch al die rijkdom, dat vermogen? Hoe vinden die menschen hun brood? Er is geen enkele landbouwer bij.

Vanwaar toch hun kleeding en weelde van gezellige huizen en geriefelijke keukens, vanwaar hun kinderwagens en parapluies, hun boeken en doos met taartjes? Dan is het antwoord niet: Van 't Gemeentebestuur van Amsterdam. Evenmin: van een Centraal-Bureau voor vermogensdistributie. Ook niet: van een gemeenschapskantoor.

En ook is het antwoord niet: van „het Kapitaal“. „Het kapitaal“ heeft geen Bestuur, noch een Bureau, noch een kantoor. Het heeft zelfs geen adres, dat men er mee correspondeeren kan.

„Het kapitaal“ is wel iets.

Wat het eigenlijk is, dat is nog niet zoo gemakkelijk te zeggen.

Het is zelfs zoo moeilijk, dat de beste economen het onder elkander nog niet geheel eens zijn, wat nu eigenlijk onder „kapitaal“ moet verstaan worden en wat niet.

Wanneer men studie maakt van hun verschillende theorieën, dan krijgt men den indruk, dat het meer een abstract begrip uit de leer der economie is, dan wel een concreet ding, dat zoo voor het grijpen is en dat ieder zoo maar kan waarnemen. „Kapitaal“ is meer een economisch begrip over een werkelijken toestand, dan wel een ding dat men zoo grijpen kan.

Zooals bijv. een financiële balans een begrip geeft van den werkelijken toestand van iemands bezit — maar toch geen ding is, dat men tasten en zien kan onder zijn bezittingen. Een balans rekent maar niet enkel met dingen, die men tasten kan als baar geld, huizen, landerijen, gereedschappen, meubels enz., maar ook met onzienlijke afschrijving, met onzienlijke schulden en met een onzienlijk saldo.

En zoo gezien: als begrip van den werkelijken financiële toestand geeft zij zeker iets, dat nader bij de waarheid is dan wat voor oogen te zien is als men bij dien man eens rondkijkt in zijn woning.

Biggengerke.

A. JANSE.

UIT DE HISTORIE

De Gezangenkweslie.

„Was in den vierden jaargang der „Stemmen voor Waarheid en Vrede“, destijds onder redactie van Ds L. Tinholt, dat Ds A. Brummelkamp, docent aan de Theologische School te Kampen, onder dagteekening van 14 Januari 1867, aldus reageerde op wat Ramanah geschreven had over den Ge-

het karakter van zoethouders, althans bezighouden van een groep knapen in een eigen, (hier: Roomsche) sfeer, van nu af, zal er vormend werk moeten worden verricht. De vorming zal plaats hebben voor Kerk, Staat en Maatschappij. Ten tweede zal die vorming een psychologisch gefundeerde moeten zijn.

Eindelijk na vier jaar, in 1932, is alles, althans theoretisch, in kanalen en kruiken en kan de Aartsbisschop zijn diocesane richtlijnen geven.

De K. J. C. moet nu voortaan bestaan uit twee groepen en wel 1e. de kernleden en 2e. de clubleden.

In de kernclubs denkt men de jongens te geven wat ze voor hun geestelijk-zedelijke vorming noodig hebben.

Begrijpen wij het goed, dan zijn alle jongens verplicht, althans zedelijk, tot deze organisatie toe te treden. Maar naast het lidmaatschap van de kerngroep kan iedere jongen óók lid zijn van een vrije club. Zoo voelt de eene jongen meer voor een sportclub, de ander houdt meer van huisvuilwerk, terwijl een derde zich aangetrokken voelt tot het padvindingswerk.

De vrije clubs zijn rijk geschakeerd en bevatten voor „elk wat wils“.

De kerngroepen bestaan uit 8 leden, uit alle standen tezamen gebracht. Men lette er op, dat — in tegenstelling met de jeugdorganisatie voor anderen, die standesgemäss ingericht is, hier dus een eenheid gevonden wordt als bij ons op de Knapenvergaderingen.

In elke parochie is een priester met de leiding belast. Zijn titel is Diocesaan-Directeur. Hij wordt terzijde gestaan door een bestuur, dat uit de leiders der verschillende kerngroepen en vrije clubs bestaat. Deze groepsleiders worden door den diocesaan-directeur aangewezen. Het Leidersblad „Het Patronaat“ geeft de te volgen normen aan in een tot dat doel uitgewerkte methodiek.⁴⁾

Deze methodiek is in hoofdzaak practisch. Allereerst wordt een leidersprogram ontwikkeld. De leider, die dit program heeft te volgen, kan ook gediplomeerd worden, mits hij den leiders-

zangenstrijde zingen van gij het daar bezwaar h ons Coll. I ligen onde hebben gededaan ha zang had een kwaad in het bruike v kwaad, eengeme mengd, is te on kwaad l een gezan zang; het boek dat en daaren dat Gods het waar

De L. J. zich in di een openb van Rhijn het vooroo ook in Ne eeuwen de bij het g waren; en een uiter varige

Dit vuri naar een migen in klank, bij

Tot de in 1875 in over „On Januari, 1 omtrent J. Hzn. gal weer:

„Werd artikel (A meente g ning, beh de psalm worden. goedgeke wordt in Daarbij danighde mogen b gemeen, begrip... we beho zich te k zoodat v verkeerter gezangen Onze l

cursus, c gevolgd geweest. Bondsbes

In hoo nen. Ten nisaties v standson Werkmar hij met. hoogte z vorming groepsinc eicht in schappen en tucht de Euch

Tenslo in zang. wijl ook studie lo

Wat d zij, alvot ingeschr zijn, in v mogen d zich goe tuchtregre van spel lid aang met een belooft (houden leven.

Wat r aangaat, maal per een uur gen wor like ope de leers dienstke Vad. en e. Punte

bbben weelde-
hebben siera-
gen daar geld
n die beurzen
den en auto's.
an komt toch
e vinden die
kele landbou-
celde van ge-
ens, vanwaar
in boeken en
itwoord niet:
am. Evenmin:
ensdistributie
uloor.
het Kapitaal".
noch een Bu-
fs geen adres,
u.

et zoo gemak-
ste economen
ens zijn, wat
verstaan wor-

hun verschil-
indruk, dat
leer der eco-
dat zoo voor
ar kan waar-
nomisch be-
dan wel een

een begrip
van iemands
men tasten
Een balans
die men tas-
rijen, gereed-
met onzien-
tiden en niet

werkelijken
ts, dat nader
ogen te zien
lijkt in zijn

JANSE.

RIE

„Stemmen
der redactie
camp, docent
e, onder dag-
reageerde
ter den Ge-

s bezighou-
gen, (hier:
vormend
vorming zal
laatschappij-
ologisch ge-

les, althans
in de Aarts-
ren.

an uit twee
en 2e, de

jongens te
ke vorming

jongens ver-
satie toe te
n de kern-
van een
meer voor
van huis-
okken voelt

erd en be-
n, uit alle
er op, dat
isatie voor
s, hier dus
ons op de

de leiding
Hij wordt
uit de lei-
vrije clubs
r den dio-
blad „Het
aan in een

sch. Aller-
ontwikkeld,
olgen, kan
en leiders.

zangenstrijd in de Afscheiding: „Het is niet het zingen van een gezang dat ons bezwaart. Gelijk hij het daar ter neer stelt, komt het voor, alsof wij bezwaar hadden in hetgeen waartoe de Apostel ons Coll. III:16 nadrukkelijk opwekt, dat de heiligen onder het oude en nieuwe verbond steeds hebben gedaan en dat ook de Nederl. Kerk steeds gedaan had. Neen, niet in 'zingen van een gezang hadden wij bezwaar, maar in 'zingen van een kwaad gezang; of om meer juist te spreken: in het wettigen ten kerkelijken gebruike van een bundel, waarin goed en kwaad, waarin vergif en spijze door een gemengd zijn, en zoo dooreenge-mengd, dat het dikwerf zeer moeilijk is te onderscheiden wat goed en wat kwaad is. Ik herhaal het: niet het zingen van een gezang, maar het zingen van een kwaad gezang; het gebruiken en wettigen van een gezang-boek dat ons wederrechtelijk opgedrongen wordt en daarenboven opgedrongen door een kerkbestuur dat Gods eer en waarheid laat vertrapen, dat is het waar wij tegen hebben".

De L. J. van Rhijn en Mr H. J. Koenen mengden zich in dit debat, wat in 1869 ten gevolge had een openbare brief van Ds Brummelkamp aan Ds van Rhijn, waarin o.m. dit stond te lezen: „Dat het vooroordeel meer en meer wijke, en de Christen ook in Nederland begrijpe, dat gezangbundels alle eenwen door in de Kerk gevonden werden; dat zij bij het godvruchtig gemoed steeds zeer geliefd waren; en dat de Afscheidenen zich weldra in een uitnemenden bundel mogen verheugen is mijn vurige wensch".

Dit vurig verlangen van Professor Brummelkamp naar een beteren gezangbundel ontmoette bij sommigen in de Christelijke Gereformeerde Kerk weerklank, bij anderen tegenstand.

Tot de voorstanders behoorde ook Gispén. En in 1875 in De Bazuin bezig aan een artikelenreeks over „Ons Kerkbestuur", laschte hij daar op 29 Januari, 12 en 19 Februari ook een en ander in omtrent de Gezangenkweslie. Dr J. H. Gunning J.Hzn. gaf er de navolgende korte uittreksels van weer:

„Werd mijne begeerte vervuld, dan luidde dit artikel (Art. 69 D.K.O.) spoedig aldus: „De Gemeente gebruikt in de openbare godsdienstoe-fening, behalve de psalmen, de gezangen, die achter de psalmen, in de gewone kerkboeken gevonden worden. Het gebruik van een door de Synode goedgekeurde verzameling van geestelijke liederen, wordt in de vrijheid der gemeenten gelaten..."

Daarbij, welke deugden en voortreffelijke hoedanigheden de Nederlandsche Gereformeerden ook mogen bezitten, zangerig zijn ze, over het algemeen, niet en van kerkmuziek hebben we weinig begrip... Vooral in godsdienstige gebruiken zijn we behoudend... Daarbij heeft de gezangenstrijd zich te kwader ure met de Afscheiding verbonden, zoodat velen, heden ten dage, nog in den waan verkeeren, dat de Afscheiding ontstaan is om de gezangen...

Onze Hervormde broeders, die ons over onzen

cursus, die ongeveer drie maanden duurt, heeft gevolgd en een half jaar practisch is werkzaam geweest. Het diploma wordt door het Diocesaan Bondsbestuur uitgereikt.

In hoofdzaak moet de leider het volgende kennen. Ten eerste moet hij de onderscheiden organisaties voor de rijpere jeugd kennen (Jongenswerk, standsorganisaties en de overgangsvormen als Jonge Werkmán en Gezellenvereniging). Vervolgens moet hij met de methodiek van het jeugdwerk op de hoogte zijn, t.w. de inrichting der jeugdvereniging, vorming der leden, werkprogramma's, club- en groepsin-deeling. Daarnaast wordt een inzicht ge-eischt in de taak. Hij moet als noodige eigen-schappen bezitten: tact, beschaving, liefde, orde-en tuchtlevendheid en van hem wordt gevraagd de Eucharistische geest te bezitten.

Tenslotte moeten de leiders lessen meemaken in zang en muziek, binnen- en buitenspelen, ter-wijl ook over excursies, wandeltochten en natuur-studie les wordt gegeven.

Wat de jongens betreft, zoo valt het ons op dat zij, alvorens als lid eener model-groep te worden ingeschreven, drie maanden aspirant-lid moeten zijn, in welken tijd ze noch uniform, noch insigne mogen dragen. Indien daarna blijkt, dat de jongen zich goed heeft gedragen, zijn wet, belofte, groot, tuchtregels en signalen kent, voorts wat begrip van spelen en zijn vereeniging heeft, wordt hij als lid aangenomen en daartoe plechtig geïnstalleerd met een vaste formule, waarbij de knaap tenslotte belooft God lief te hebben, zijn geboden te onderhouden en volgens de wet zijner organisatie te leven.

Wat nu het program der groepsbijeenkomsten aangaat, zij opgemerkt, dat deze zoo mogelijk één maal per week worden gehouden en dan minstens één uur duren. Evenals op onze Knapenvergaderingen wordt hier, na de bij de Roomschen gebruike-lijke opening en wetszegging door één der leden de leerstof behandeld, die bestaat in: a. Gods-dienstkennis; b. Liturgie; c. Bijb. Geschiedenis; d. Vad. en Alg. Kerkgeschiedenis; e. Wellevendheid; f. Punten van algemeene ontwikkeling.

anti-gezangengeest telkens hard vallen, hebben daar-toe, geloof ik, weinig recht. Onze oudjes hebben dien geest medegebracht uit de Hervormde Kerk, gelijk de meeste dingen, die we anders zouden wenschen... Dit mijne kindsheid herinner ik mij nog zeer goed. Dat de toenmalige, beroemdste ver-tegenwoordigers der orthodoxie in de Herv. Kerk o.a. kenbaar waren aan het niet laten zingen der gezangen, of wel, daar zij verplicht waren ze in de openbare godsdienstoe-fening te gebruiken, nooit meer dan één vers in elken dienst opgaven en wel het kleinste, dat er te vinden was, waarbij ze dan, hetzij door zelf niet mee te zingen, of door een of ander woord of teeken, hunne afkeuring te ken-nen gaven, om aan de gemeente te doen gevoelen, dat ze het gedwongen deden. Een gezangetje te zingen, was dan ook een bewijs van een flauw, oppervlakkig en liberaal Christendom...

Zoover mij bekend is, heeft slechts één der eerste afgescheiden leeraars zich tegen de gezangen verkleerd, en hun inhoud als kettersch veroor-deeld, van oordeel zijnde, dat men zulke „alge-meene hoereliederen" moest uitroeien...

De alles beslissende vraag is, of het gebruik in de openbare godsdienstoe-fening, van andere dan in den Bijbel voorkomende gezangen, met het for-meel beginsel der Gereformeerde Kerk, de Heilige Schrift, den éénigen regel van geloof en wandel, strijdt. Naar mijn meening is dit niet het geval. De Heilige Schrift spreekt van psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, waarmee de gemeente zich moet stichten en de geloovigen elkander vermanen (Efeze 5:19; Coll. 3:16). Dat de Gereformeerde Kerk het ook nooit zoo verstaan heeft, blijkt uit hare daden...

Het is niet in strijd met het formeel beginsel der Gereformeerde Kerk, om in de openbare gods-dienstoe-fening andere dan in den Bijbel voorko-mende psalmen en gezangen te gebruiken, wijl zij formulieren bij de bediening der sacramenten heeft gevoegd en formuliergebeden heeft voorgeschreven om de eenheid en opbouw der gemeente te be-vorderen.

Ook onze Kerk heeft, door hare Synode, het ge-bruik van gezangen nevens de psalmen nooit ongeoorloofd verklaard. Toen op de Synode van 1866 een verzoek ter tafel kwam om eene Com-missie te benoemen tot het verzamelen van een bundeltje gezangen tot gebruik bij de openbare godsdienstoe-fening, heeft de Synode, na ernstige overweging, het niet raadzaam geacht het verzoek toe te staan. Let wel! niet raadzaam; derhalve niet ongeoorloofd! Mitsdien, ge-zangen te gebruiken nevens de psalmen, in de open-bare godsdienstoe-fening, is noch met Gods Woord, noch met het beginsel der Gereformeerde Kerk in strijd...

Waarom heeft de Kerk dan geen gezangen? Te zeggen: gezangen zijn altijd in tijden van verval en afval ingevoerd, is geen afdoende reden; elk, die ooit een boekje over Kerkgeschiedenis gelezen heeft, is van het tegendeel overtuigd. Zonder twi-fel is het psalmge-zang uit het Oude Verbond in het Nieuwe overgegaan; maar hieruit af te lei-den, dat de Heilige Geest in de dagen des Nieuwen

Voor deze vakken zijn vier programma's, die door de leiders ieder in één jaar worden afge-werkt. Elk jaarprogramma is weer in drie vierma-andijksche gedeelten gesplitst waarover de knapen een „schriftelijk concours" — soort proefwerk dus — moeten geven. Daarvoor krijgen ze een cijfer. De plaatselijke directeur geeft het proefwerk op. Na elk jaar zal over de in dat jaar door de ver-plichte groepen behandelde stof een eenvoudig examen worden gehouden.

Zoодоende kan de knaap op zijn zestiende jaar den vierden rang doorloopen hebben, terwijl er voor hem nadien nog gelegenheid is het over-gangsdiplo-ma te behalen, dat bekendheid eischt met liberalisme, socialisme en communisme en hun grootste fouten; voorts vraagt het inzicht in de R.K. stand en vakorganisaties, bekendheid met de Standsorganisaties der Jongeren (Jonge Werk-mán, Gezellen) en kennis van de voornaamste niet-Katholieke organisaties.

Naast deze groepsbijeenkomsten zijn er vrije cursussen voor de verschillende onderdeelen, waar-in zich de leden speciaal willen bekwalmen (Apo-logie, Bijb. Gesch., Alg. en Vaderl. Kerkgesch., Liturgie en Sociale Vraagstukken). Elke cursus duurt 1 jaar en wie in alle vijf vakken het diploma haalt, krijgt het groot diploma en hij het verlaten der vereeniging een zilveren draagpenning, terwijl de rang bij een verplichte groepsbijeenkomst door een figuur in rood (op de mouw?) wordt aangeduid.

Rest ons nog iets over de vrije clubs mede te deelen.

Naast de genoemde groepsbijeenkomsten of vrije cursussen vindt de jongen ook gelegenheid zich aan te sluiten bij clubs met speciaal doel. Dat kunnen zijn: clubs voor handenarbeid, voor na-tuurhistorie (herbarium-aanleg, excursies, natuur-schetsboeken), voor verpleging en hygiëne, voor sport en spel, voor teekenen en schilderen, voor tooneel en voor zending (missie). Voorts noemt het Methodiekrappot als mogelijkheden: propa-ganda, zang- en muziekclubs, dam en schaakclubs. Het rapport eindigt met eenige tuchtregels te

Verbonds zich met geen dichtkunst meer bemoeit en in dit opzicht onder de bedoeling der vervulling kariger bedeeft dan onder de bedoeling der belofte, ware een al te gewaagde veronderstel-ling. Paulus althans schrijft niet aan een bijzonder persoon, maar aan de gemeente, dat zij geeste-lijke liederen moet gebruiken. Hoe kan ze dat nu, als ze er niet zijn, en hoe kunnen ze er zijn, als ze niet gemaakt worden? Godsdienst en Poëzie zijn niet te scheiden. Ik noem slechts de namen van Ambrosius, Gregorius en Luther ten bewijze dat de oorsprong der gezangen in Christus' gemeente niet in afval en dwaling moet ge-zocht worden en dat het woord van Paulus: „Zingt den Heere in uw hart" niet opgevat moet worden: zingt niet. Hebben nu de ketters het Christelijk volksge-zang bedorven door hunne liederen te gebruiken tot verbreiding hunner leer, hoeveel te meer is het de roeping der Kerk om door goed en degelijk gezang de ware leer te verbreiden! Men bedenke dit wel. Zooals de zaak nu staat, kun-nen wij geen enkel Nieuw-Testamentisch denkbeeld in het kerkge-zang uitdrukken, tenzij dan in het windel des Ouden Verbonds...

Wat hebben we voor het Avondmaal, voor de bevestiging van nieuwe leden, voor de Doopsbe-diening, voor de Christelijke huwelijksin-zegening, voor de in-zegening in kerkelijke ambten, voor vaderlandsche en kerkelijke gedenklagen, voor onze kerkelijke bijeenkomsten? Ik vraag slechts...

En waarom de Synode van Amsterdam het dan niet raadzaam achtte in die behoefte (aan Christe-lijke gezangen) te voorzien? Ik weet het niet. Zij heeft het niet gezegd, en dit blijft dus een raadsel. Ik gis echter uit vrees voor tegenstand en die vrees is niet ongegrond...

Niet gaarne zou ik zien, dat de (Ned. Herv.) bundel van evangelische gezangen door ons over-genomen werd. Niet alleen om het vooroordeel, maar ook om den geest van meer dan één gezang, en het onpoëtische van sommige uitdrukkingen, omdat die bundel, zooals hij daar ligt, niet is een afspiegeling en uitdrukking van wat tegenwoordig in de Christelijke gemeente gedacht en doorleefd wordt. Maar de keurigste liederen — en er zijn heerlijke in — uit dien bundel, vermeerderd met liederen van Lodensteijn, Voet, Sluiter, Bil-derdijk, Van Alphen, Feith, Beets, da Costa, Hase-broek, ten Kate, de Liefde. Bij allen is wat te vinden, en vertalingen van Luther, Malan en zoo, waren ook niet te versmaden. Nu weet ik wel, er kunnen vele bedenkingen tegen ingebracht wor-den. Het is de tijd nog niet, zegt de een, en de ander zegt: we hebben het zoo lang zonder ge-zangen gedaan, terwijl een derde als zijne vrees in 'tmidden brengt, dat het de moeite niet meer waard is, wijl het toch spoedig met de kerkgenoot-schappen zal afloopen. Doch ik vraag: zou de tijd daartoe wel ooit komen, als hij er nu nog niet is, en is dit dan de ware opvatting van onze roe-ping, dat we in ons kerkelijk leven een Egyptische versteening gelijken; of zou zulk een taak aan het jonger geslacht beter vertrouwd zijn dan aan de mannen van leeftijd, ernst en ondervin-ding, die God ons nog gespaard heeft en die een

geven, en de vlaggen en de uniform aan te duiden. Wat de laatste betreft, die zal zijn, donkere broek, groene blouse of shirt, paarse das, op de linker-borst Christus-monogram, groene kousen met paar-sen rand, alpenmuts met diocesaan onderschei-dingsteeken.

Voor de vorming van leiders wordt in de eerste plaats een Leidersblad uitgegeven, vervolgens heb-ben in de parochies geregeld Jeugdleidersverga-deringen plaats en tenslotte zullen er geweste-lijke leiderscursussen zijn. Deze duren 10 weken. In die 10 weken worden op namiddagen (b.v. Zaterdag van half vier tot acht) ieder 4 lessen, totaal dus 40 lessen doorgewerkt, die handelen over I het jongensjeugdwerk en standsjeugdwerk, II de methodiek van het jeugdwerk (t.w. inrich-ting, omvang, massa, kern), groepsin-deeling, vrije clubsin-deeling, de congregatie of H. Familie, III de leiderstaak (vooral de vereischte psychische eigen-schappen, de Eucharistische geest en het leeken-apostolaat der leiders), IV. Bijzondere beoefening van: muziek, zang, binnen- en buitenspelen, ex-cursies en wandeltochten, natuurstudieclubs, V. Lichtbeelden-serie over: De Duitse jeugdbewe-ging, de Verkeners, de Jonge Werkmán en het Patronaat. Voorts moet de jeugd-leider een half jaar practisch zijn werkzaam geweest, wil hij het door het Diocesaan Bondsbestuur uit te reiken diploma behalen. Ook deze leiders hebben een speciaal costume.

In een volgend artikel willen we een en ander met eigen organisatie vergelijken.

J. E. KOK.

¹⁾ Uitvoerig is een en ander beschreven in De R.K. Jeugd-beweging in Ned., 1e deel. (Uitg. R.K. Jongensweeshuis, Tilburg, No. 63, Opv. Brochurereeks.)

²⁾ Kap. A. v. d. Venne, 1e jaarverslag Limburgsche patro-naten, 1908.

³⁾ 2e Patronatencongres 1928, Den Bosch.

⁴⁾ „Het Patronaat" van Juni 1932, pag. 244 s.s. 99. Ook afz. uitgegeven door de Patronaatsverkoopcentrale Graafscheweg te Nijmegen.